

WILDE KATER

Eerder verschenen in de serie 'Woodwalkers & Friends'
bij Clavis

Kattige kameraden (boek 1)
Twaalf geheimen (boek 2)

Andere series van Katja Brandis bij Clavis

Woodwalkers
Seawalkers

Voor Leon, Zondie en Lissy

Katja Brandis

Woodwalkers & Friends. Wilde kater

© 2022 Arena Verlag GmbH, Würzburg

© 2023 voor het Nederlandse taalgebied:

Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Illustraties: Claudia Carls

Vertaling uit het Duits: Ingrid Vandekerckhove

Oorspronkelijke titel: *Woodwalkers & Friends. Wilder kater, weite Welt*

Oorspronkelijke uitgever: Arena Verlag GmbH, Würzburg

Trefw.: gedaanteverwisseling, identiteit, vriendschap

NUR 283

ISBN 978 90 448 4754 3

D/2023/4124/227

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Katja Brandis

Wilde kater

Met illustraties van Claudia Carls
Vertaald door Ingrid Vandekerckhove

Mijn naam is Dorian en ik zie eruit als een edele raskat,
maar in werkelijkheid ben ik een woodwalker
en kan ik ook in een mens veranderen.

Wil je weten wat ik heb meegemaakt als huiskat,
in het weeshuis (in die tijd in mijn mensengedaante
natuurlijk ...) en op mijn avontuurlijke tocht
naar Clearwater High, het internaat voor woodwalkers?

Dan wens ik je veel plezier met mijn verhaal!
Er wordt gezegd dat katten negen levens hebben ...
Daarom heb ik de afzonderlijke fases van mijn leven
(nog geen negen, ik ben immers nog jong!)
een andere naam gegeven.

*Mijn eerste leven:
een kattige familie*

Slecht eten en een noodgeval

Ook nu weer lag er maar vies spul in mijn etensbak. Het smaakte alsof het drie keer overreden was en daarna twee dagen was blijven liggen. Dat was waarschijnlijk ook echt het geval, want plots had ik een hard stukje in mijn bek. Bah, straatgruis! Hoe dan ook, het spul was tenminste flink gezouten omdat de lente op zich liet wachten en een reuzenauto zout over de straten had gestrooid.

Eet dat niet op, Dorian, zei mijn moeder tegen me terwijl ze walgend in de etensbak keek. Niemand van ons gaat dit opeten. We trekken de hele dag een zielige snoet. Dan zal Al wel snappen dat hij een blik uit de kelder moet openmaken en dat het NIET volstaat om iets van de straat te schrapen!

Sceptisch snuffelde ik aan de roodachtige stukjes die in onze bak lagen. Ik gokte op hert. *Weet je zeker dat hij het zal snappen? Hij heeft binnenkort een deadline. Meestal merkt hij dan helemaal niets.* Maar je wist maar nooit, dus ik gebruikte de spiegelende glazen deur om mijn zielige snoet te oefenen. Hm, dat was niet echt overtuigend. Maar als ik mijn snorharen wat meer liet hangen en mijn oren nog wat dieper liet zakken, zag het er lekker zielig uit.

Ik zou onder zijn bureau kunnen plassen. Dat zal hij ongetwijfeld merken, opperde Twix, mijn broer. Hij had de meest fluweelzachte vacht van ons allemaal en daarom werd hij het vaakst geaaid.

Maar dan denkt hij dat er een probleem is met de kattenbak, wierp mijn moeder tegen.

Dat is waar. Ik kan misschien overgeven op dat ding waar hij steeds op zit te tikken, stelde mijn andere broer Aspy voor terwijl hij zijn snorharen liet trillen. Dan snapt hij vast dat het ons om het eten te doen is.

Aspy's volledige naam was Aspirine. Ik wist niet precies wat dat betekende. Mijn moeder had het woord kort na onze geboorte – een drieling – op de televisie gehoord en vond het leuk klinken.

Mam, wanneer ga je ons weer een transformatieles geven? vroeg ik. Als we ons transformeren, kunnen we zelf de blikken uit de kelder halen en opendoen.

Dat heeft geen zin. Al laat de blikopener altijd ergens rondslingeren, zodat we hem niet zouden vinden, mopperde mijn moeder en ze dacht een poosje na. Ik zal jullie vertellen wat we gaan doen. Hij heeft altijd ontzettend veel stress voor zijn deadlines, maar daarna is hij altijd vrolijk. We moeten gewoon wachten tot het zover is en hij weer goedgehumd is.

Denk je dat hij weet dat een rat zijn intrek heeft genomen onder de hoek van het huis waar die seringenstruik staat? vroeg Aspy bezorgd.

Hoe kan hij dat weten? vroeg ik. Waarschijnlijk heeft zelfs zijn schommelstoel een beter reukvermogen dan hij.

Dat is waar, een mens ruikt niet veel, voegde Twix eraan toe.

Praat niet zo slecht over Al, beval mijn moeder. Ze had uit-

gesproken opvattingen over hoe je met mensen moest omgaan.

Dus stopten we met roddelen en liepen over de houten vloer naar de woonkamer, waar het naar sinaasappelschillen en boeken rook. Daar kwamen we bij met een verfrissend dutje: Aspy en ik lagen samen op de bank en mijn moeder koos haar favoriete donkerblauwe fauteuil, die Al ooit op de rommelmarkt had gekocht. Twix, die het liefst klom van ons allemaal, nestelde zich op de behoorlijk versleten krabpaal in de woonkamer.

Het begon te schemeren en Al zat nog steeds naar zijn scherm te staren. Zijn huid kreeg er de kleur van verdunde melk door. ‘Oh my god, zelfs als ik het op tijd inlever ... zal ooit iemand zich voor dit boek interesseren?’ kreunde hij terwijl mijn broers en ik geïnteresseerd lagen te luisteren. Aspy wierp me een vragende blik toe, maar ik had ook geen idee wie die ‘my god’ kon zijn. Was het zijn schuld dat zo weinig mensen de boeken van Al kochten?

Toen ik op Als bureau sprong, aaide hij me heel even zonder me aan te kijken. Uit wraak liep ik met opzet over zijn toetsenbord.

‘Hél’ riep hij.

Geboeid bleef ik even naar zijn beeldscherm kijken en probeerde de zin met mijn versieringen te lezen. Jammer genoeg kon Al het sneller wissen dan ik het kon bekijken. Al, die in werkelijkheid – dat wisten we natuurlijk – Alexandros Larikis heette, moest glimlachen. Hij streek over zijn dikke, donkere snor, die bijna net zo mooi was als mijn snorharen, en leunde achterover. ‘Nou, het interesseert je blijkbaar echt, Dorian. Het is trouwens mijn autobiografie die ik aan het schrijven ben. Mijn levensverhaal. Nou ja, eerder het verhaal van hoe ik ben opgegroeid. Toch cool, hè? Binnenkort gaat het naar de drukker!’

Ja, hoor, cool, antwoordde ik, hoewel ik wist dat mensen mijn gedachten niet konden horen. Eigenlijk wilde mijn moeder me Kellog's noemen, nog zoiets dat ze van televisie had. Gelukkig had ik op tijd door dat dat ontbijtgranen waren en ik stond erop dat de anderen me Dorian noemden (net zoals Al me had gedoopt). Aan Aspy had hij de naam Harry gegeven en Twix had hij Edward genoemd, allemaal helden uit boeken die zijn laatste vriendin zo leuk had gevonden.

Ik kon er niet aan doen, maar ik was werkelijk onder de indruk van wat Al deed. Misschien kon ik dat ook eens doen, mijn levensverhaal neerschrijven. Ik kon er maar beter meteen aan beginnen, vandaag nog.

Tja, en zo kwam ik op het idee om het verhaal te schrijven dat jij nu leest. Ik vond het veel leuker dan ik verwacht had. Mijn eerste aantekeningen en verslagjes waren nogal stuntelig, maar wat later heb ik alles herschreven, helemaal opnieuw en veel beter. In elk geval breng ik nu van alles wat er tot nu toe in mijn leven gebeurd is honderd procent waarheidsgetrouw en eerlijk verslag uit. Nou ja, totdat ik ... tja, daar komen we later nog op terug. Nu vertel ik eerst verder.

Algauw verdiepte Al zich weer in zijn autobiografie. Hopelijk is het bijna tijd om het in te leveren, ging het door mijn hoofd. Dat is niet alleen beter voor ons, maar ook voor hemzelf.

Hij heeft vandaag niet gedoucht en is zelfs vergeten iets te eten, beeerde mijn moeder bezorgd terwijl ze in de keuken om zich heen keek. De afgelopen uren was daar helemaal niets meer gebeurd. En dat terwijl Al eigenlijk graag en heel goed heerlijk ruikend eten kookte waar hij ons nooit van liet proeven. *Het is hoog tijd dat*

Jolene weer eens langskomt en hem uitlegt hoe je mens moet zijn.

Jolene was zijn vriendin, maar ze woonde in Atlanta en kwam ons dus maar twee keer per week bezoeken. Je kon niet anders dan haar leuk vinden, en dat kwam niet alleen doordat ze garnalen voor ons meebracht. Ze had een prachtige glimlach, kon heel goed je buik krabben en was meestal in een zonnige bui. Behalve wanneer Britney Spears op de radio kwam (die vond ze vreselijk) of als ze diep nadenkend boven een kruiswoordraadsel gebogen zat.

Als ze erachter komt dat hier een rat woont, gaat ze waarschijnlijk meteen weg, zei Twix. We waren alle drie erg ongerust. Sinds de dag dat wij een vers gedode muis voor haar voeten hadden gelegd, wisten we dat ze niets moest hebben van knaagdieren.

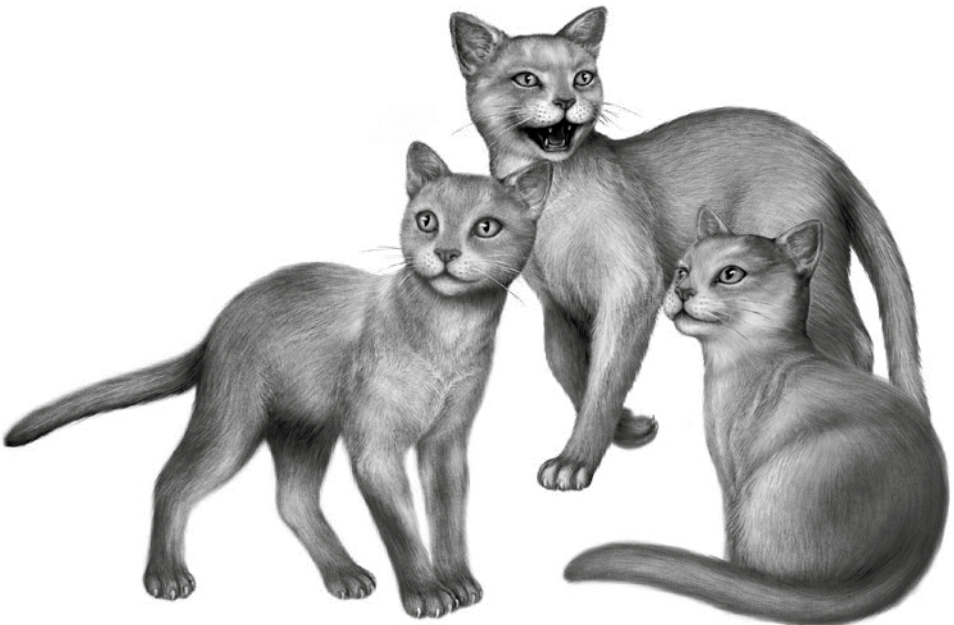
Ja, ik vrees dat je wel eens gelijk kunt hebben. Mijn moeder liet haar oren trillen. *Vooruit, jullie drie. Het is jullie taak om de kwestie met die rat op te lossen. Ik moet me over Al ontfermen, die heeft me nu nodig!*

Dus liepen wij naar de seringenstruik om een hartig woordje tegen dat knaagdier te spreken. Dat liep jammer genoeg niet zoals we hadden gedacht. Toen we zijn geur volgden en naar hem toe slopen, hoorden we veelstemmig gepiep en geritsel uit de hoek onder het huis komen. Ik voelde mijn grijsblauwe vacht, die zoals altijd uitstekend verzorgd was, overeind komen. Dit was duidelijk niet één rat, maar een hele bende! En wij waren drie onervaren en nog erg jonge katers. Twix sloop dichterbij en brulde in de holte: *Jullie mogen hier niet wonen. Onze mensenvriend wil dat niet!*

Geen antwoord. Het was ons nu wel duidelijk dat deze bende geen woodwalkers waren zoals wij, dieren die zich kunnen transformeren in mensen.

We keken elkaar aan. *Vooruit, jongens, we eten ze op!* riep Aspy. Hij was de grootste van ons drie, kon erg goed op muizen jagen en deed niets liever dan stoeien. Hij stormde op de holte af. Alleen jammer dat we deze keer niet met muizen te maken hadden. Vanonder het huis schoot een bruine flits tevoorschijn, die op mijn broer afstormde en zijn tanden in Aspy's voorpoot zette. Blazend sprong Aspy de lucht in en probeerde de rat – die werkelijk reusachtig was – een slag met zijn poot te geven. Maar hij sloeg mis en werd omvergerend door Twix, die zich ook in de strijd had geworpen, maar zoals gewoonlijk lukraak en niet echt volgens een vooraf uitgedacht plan.

Twix begon geschrokken te miauwen toen er een tweede reusachtige rat bij kwam, die ook van plan was ons te bijten. Een poosje waren we één grote bal van kat en knaagdier.

Heb ik 'we' gezegd? Sorry, ik was er natuurlijk niet bij. Vechten is niet mijn ding. Je begint te zweten, je kunt gewond raken, kortom, het is onaangenaam. Maar ik kon als de beste medelijden hebben met Aspy. Met een bloedende voorpoot zocht hij zijn toevlucht in de veranda, terwijl onze vijanden zich terugtrokken onder het huis.

Dat was heel dapper van je, zei ik tegen mijn broer en ik likte even over zijn grijs-zilverkleurige vacht. *Maar die twee beesten waren half zo groot als jij, je maakte geen schijn van kans.*

Natuurlijk maakte Aspy kans. Hij heeft het gewoon verpest, net als ik, zei Twix, waarop Aspy natuurlijk beledigd was. Hij was vaak op zijn tenen getrapt, maar deze keer was zijn wraaklust groter dan zijn gekwetstheid. *We kunnen dit niet dulden! Die ratten moeten hier weg! Dorian, jij moet uitzoeken hoe we dat gaan doen.*

Ik was van ons drieën de slimste, wat niet altijd de makkelijkste rol was, want als ik eens iets niet wist, was de hele familie ontgoocheld. Maar toch was ik best trots op mijn intelligentie.

Ik ben al onderweg, zei ik en ik liep terug door het kattenluik het huis in. Gelukkig was Al eindelijk naar zijn bed gewankeld. Het rijk was voor ons. Rustig nam ik de titels van de boeken op de planken door, maar jammer genoeg was er helemaal niets bij over knaagdierbestrijding. Niet eens een simpele dierenencyclopedie.

Aarzelend keken mijn broers en ik naar de computer. Ja, ik had al vaak over de schouder van Al meegekeken, maar nog nooit had ik dat ding durven aanraken. Nu moest het wel, we hadden hulp nodig.

Zal ik de blikopener zoeken? vroeg Twix terwijl hij met zijn

achterpoot aan zijn oor krabde. *We kunnen er dat ding misschien mee openkrijgen.*

Het is de bedoeling dat we het áánkrijgen. Ik drukte met mijn poot op de aan-uitknop van de computer en hoopte dat er iets zou gebeuren.

We waren alle drie erg opgewonden. Was het wel een goed idee, wat we aan het doen waren?